aeast oli saanud, senna peäle. Ja et se jälle nenda Jumala tahtmine oli, hakas se peäle poogitud oks heaste kaswama ja läks suureks, ja se kirsipuu kaswas kõrgemaks ja ilusamaks kui kõik teised Jüri aea puud. Ja kes kahekümne aasta aeal ei olnud seäl käinud, ei wõinud ega puud ega meest, kes puud oli kaswatanud enam äratunda. Ilusad olid nemad mõlemad peält näha, kui nemad ühel pühapääwal õhtu teine teise kõrwas seisid, kirsipuu täis länu marju ja tema peremees rahu ja rõõmuga südames, mis aina ilusa noore mehe näu peält hiilgas. Sellepärast ei olnud ka mite imeks panna, et se mees neid ei tunnud, kes praegu aea taga luurides käis, nagu kurdaks tema pääwa aeal küla tänawasse astuda. Mõldre Jüri aga tundis, et se ärakadunud poeg, kes palju jalgu käis, Peedi Priidu oli, aga siiegi tema ei teinud ennast temaga tutwaks, waid kutsus teda aga nagu woeräst teekäijat aeda ja ütles: „söber, oled sina jänus? noh, istu selle puu warjule maha ja sõ selle korwi seest kirsi-marju, ni palju kui sa himustad, senni lähen mina ja toon sulle ka tüki leiba, siis wõid sa jälle edasi minna kui tahad." Mõldre Jüri tundis teda küll, et tema Peedi Priidu oli, aga tema ei teadnud mite, et tema inimese-tapja oli ja et Jumala kohtumõistmine juba teda kätte saamas oli. Ja oleks tema sedagi teadnud, siiegi oleks tema südamel suur rõõm sest olnud, et tema jõudis oma waenlasele enne surma wiimse ihuliku sahutamise pakuda. Se kirsi-söömine aga oli selle ärakadunud poia wiimne sööma-aeg. Weel olid kirsi marjad hamba wahel ja waata juba olid ratsa soldatid aea taga, ja kui Priidu püsti kargas ja tahtis jokiu pista, laskis üks soldat püssiga kuuli tema südamest läbi, et ta maha langes, ja kirsi puu al oma hinge heitis. Soldatide peälik aga ütles: „Temale on täna nenda sündinud, kuida tema teisele teinud!"